

ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΔΟΜΗΣ

Η επιλογή μας να μιλήσουμε για φασισμό και αγώνα εναντίον του, σίγουρα δημιουργεί πολλές παρεξηγήσεις και λάθος εντυπώσεις. Επειδή σήμερα, πέρα από τα κλασσικά ΜΜΕ υπάρχει και ο ωκεανός ηλιθιότητας που λέγεται διαδίκτυο, οι λέξεις χάνουν το νόημά τους και οι έννοιες αντιστρέφονται εύκολα. Έτσι βλέπουμε και τη λέξη φασισμός να χρησιμοποιείται χωρίς δεύτερη σκέψη για να περιγράψει πολλές άσχετες ή ακόμα και αντίθετες καταστάσεις και συμπεριφορές. Δεν μας απασχολεί το θέμα ούτε επειδή είμαστε φιλόλογοι, ούτε ιστορικοί, ούτε πολιτικοί αναλυτές. Το να μιλήσουμε λοιπόν για φασισμό, υποστηρίζοντας μάλιστα ότι καλπάζει καταπάνω μας ενώ εμείς σφυράμε αδιάφορα, προϋποθέτει να ξεκαθαρίσουμε πρώτα δυο πράγματα: τι είναι "φασισμός" και τι είμαστε "εμείς".

Ξεκινάμε από το δεύτερο (και ευκολότερο). Γράφουμε αυτή την προκήρυξη για να απευθυνθούμε σε άντρες και γυναίκες που βρίσκονται στην ίδια πάνω-κάτω θέση με εμάς: άνεργους, ημιαπασχολούμενους, επισφαλείς, προσωρινούς εργαζόμενους, καθώς και όσους υποψιάζονται ότι κάτι τέτοιο τους περιμένει όταν ξεμπλέξουν από σχολεία και σχολές. Με λίγα λόγια την εργατική τάξη του σήμερα. Η αναφορά στην εργατική τάξη μπορεί να φαίνεται σαν γραφική ιδεολογική εμμονή σε κάποιους. Για εμάς είναι απαραίτητη αφετηρία, μιας και η ίδια μας η καθημερινότητα μας θυμίζει με το σκληρότερο τρόπο σε τι κοινωνία ζούμε και τι θέση έχουμε σε αυτήν. Το τρέξιμο από σκατοδουλειά σε σκατοδουλειά για να συμπληρωθούν τα φράγκα για το νοίκι, τα παρακάλια σε συγγενείς και γνωστούς για μια ηλίθια δουλειά που βασικά δε θέλουμε να κάνουμε, τα βράδια που μένουμε σπíti λόγω αφραγκίας, όλα αυτά καθορίζουν με τρόπο πέρα για πέρα υλικό τα συμφέροντά και τις επιδιώξεις μας, χωρίς την ανάγκη καμιάς ιδεολογίας ή ηγεσίας να μας τα υποδείξει.

Λίγη ψύχραιμη σκέψη με κλειστή την τηλεόραση μας δείχνει ότι για τη δυσκολία που τα βγάζουμε πέρα δε φταίει ούτε οι "τούρκοι που δε μας αφήνουν να βγάλουμε τα πετρέλαια", ούτε οι "γερμανοί που δε μας δανείζουν", ούτε οι "πακιστανοί που έρχονται και μας κλέβουν". Υποστηρίζουμε ότι αυτό που μας φταίει είναι ακριβώς όσοι μας γεμίζουν το κεφάλι με τις παραπάνω μπαρούφες. Φταίει ο μαγαζάτορας που αποφασίζει να μας πληρώνει λιγότερο γιατί "έχουμε κρίση και δε βγαίνει", φταίει ο δημοσιοκάφρος που μας τα πρήζει με την εγκληματικότητα και ζητάει περισσότερους μπάτσους, φταίει ο μπάρμπα στο καφενείο που γκρινιάζει για το κόμμα που ψήφισε και συμπεραίνει ότι "ένας Παπαδόπουλος τους χρειάζεται". Η προσοχή μας έχει μετατοπιστεί από τα δικά μας πραγματικά προβλήματα σαν εργάτες στα προβλήματα των μεγάλων και μικρών αφεντικών μας, σερβιρισμένα σαν να μας αφορούν όλους: εγκληματικότητα, έλλειψη ανταγωνιστικότητας, εθνική κυριαρχία. Θα 'πρεπε λοιπόν να εκλιπαρούμε για περισσότερη καταστολή, για μικρότερο εισόδημα και για να πάμε να σφαχτούμε στον πόλεμο για χάρη των αφεντικών; Όταν όλοι αυτοί που κάθονται στο σβέρκο μας, από τον πρωθυπουργό μέχρι τη σπιτονοικοκυρά και από τον εκφωνητή ειδήσεων μέχρι το αφεντικό στη δουλειά μας, σαν χορωδία φωνάζουν για εθνική ενότητα και θυσίες, αρκεί για να μας πονηρέψει ότι αυτό ακριβώς πρέπει να πολεμήσουμε. Επειδή από αυτή τη χώρα και την οικονομία της που μας καλούν να υπερασπιστούμε δεν μας ανήκει τίποτα, καταλαβαίνουμε πολύ καλά ότι για να ξανα-"πάει καλά" αυτή η χώρα και αυτή η οικονομία χρειάζεται εμείς οι εργαζόμενοι να γίνουμε ακόμα φτηνότεροι και πιο πειθαρχημένοι. Όπως αφήσαμε να γίνει τα προηγούμενα χρόνια φτηνό και αναλώσιμο (με ρατσισμό, ναρκοπέδια, βιασμούς και τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις) το πιο αδύναμο κομμάτι της εργατικής τάξης, οι μετανάστες, ήρθε τώρα και η σειρά των "ντόπιων".

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν σαν φασισμό την οργανωμένη επίθεση από τα αφεντικά και το κράτος τους, που προσπαθούν να ξεπεράσουν την οικονομική κρίση πατώντας στο πτώμα της εργατικής τάξης, στην αρχή ιδεολογικά και στη συνέχεια και κυριολεκτικά. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που τα αφεντικά ζορίζονται και βρίσκουν αυτή τη λύση. Είναι μια διαδικασία σύνθετη που δεν περιλαμβάνει μόνο κάποιους γραφικούς νοσταλγούς του Χίτλερ, του Μεταξά ή του Παττακού αλλά και τους κρατικούς μηχανισμούς που διευκολύνουν τη δράση τους με κάθε δυνατό τρόπο, όπως και την κοινωνία που τους ανέχεται ή αδιαφορεί. Έτσι βλέπουμε και στην περιοχή μας να εμφανίζονται στους τοίχους συνθήματα ενθικιστικού μίσους, τα τοπικά μμε να αγωνίζονται να εφεύρουν εγκληματικότητα και πολλούς αφελείς να νομίζουν ότι αν φραχτούν τα σύνορα και πάνε οι μετανάστες να πεθάνουν αλλού, η δική τους σειρά δε θα έρθει ποτέ. Ο φόβος εξαπλώνεται και ο κοινωνικός κανιβαλισμός

Προσκαλούμε όσους και όσες μοιράζονται τις παραπάνω ανησυχίες και έχουν διαλέξει πλευρά, να έρθουν σε επαφή μαζί μας, είτε στο δρόμο είτε στο προσωρινό email pmaa_alex@yahoo.gr, για να δούμε τι μας ενώνει, πού διαφωνούμε και πώς μπορούμε να φτιάξουμε μια μόνιμη αντιφασιστική οργάνωση, αυτόνομη από κρατικούς/κομματικούς μηχανισμούς, εκκλησίες, ΜΚΟ και μαφίες, εμπόδιο στο φασισμό που κάθε μέρα κερδίζει έδαφος μέσα στις γειτονιές, τα σχολεία, τις δουλειές, τα σπítια μας μέσα.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΜΟΝΑΔΑ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑΣ